



ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně Olgy Stránské a soudkyň JUDr. Věry Šimůnkové a Mgr. Jitky Zavřelové ve věci

žalobkyně: **Z. J.**
bytem X,
zastoupena advokátem Mgr. Luděkem Voigtem
sídlem Hlavní 241, 273 05 Svinařov,

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

za účasti: **K. Š.**
bytem X

o **žalobě proti rozhodnutí** žalovaného ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. SZ 118485/2015/KUSK REG/JŠ, č. j. 032594/2016/KUSK,

takto:

- I. Rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 2. 2016, sp. zn. SZ 118485/2015/KUSK REG/JŠ, č. j. 032594/2016/KUSK, se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žalovaný je povinen zaplatit žalobkyni do třiceti dnů od právní moci tohoto rozsudku na náhradě nákladů řízení částku ve výši 12 228 Kč k rukám jejího zástupce Mgr. Luděka Voigta, advokáta.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

III. Osoba zúčastněná na řízení nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci a obsah podání účastníků a osoby zúčastněné na řízení

1. Žalobkyně se žalobou podle části třetí, hlavy druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), podanou dne 4. 4. 2016, domáhá zrušení v záhlaví označeného rozhodnutí žalovaného (dále jen „napadené rozhodnutí“), jímž bylo zamítnuto její odvolání a potvrzeno rozhodnutí Obecního úřadu Dolní Břežany, stavebního úřadu (dále jen „stavební úřad“), ze dne 25. 5. 2015, č. j. SU/0178/14/ÚI/ZI. Stavební úřad svým rozhodnutím k žádosti osoby zúčastněné na řízení (dále jen „stavebník“) rozhodl o změně územního rozhodnutí o umístění stavby, nazvané novostavba rodinného domu na pozemku parc. č. X (orná půda) v k.ú. Z. u P., které bylo vydáno dne 27. 3. 2012 pod sp. zn. SÚ/0949/12/ZL/UR, č. j. 1566/12.
2. Žalobkyně předně namítá, že jak rozhodnutí stavebního úřadu, tak rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná, neboť jednotlivé závěry správních orgánů nejsou dostatečně zdůvodňovány. Nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí je podle žalobkyně dána také tím, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které nemohou mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a proto k nim při vydání rozhodnutí nepřihlížel, aniž by bylo uvedeno, o jaké vady se jedná.
3. Žalobkyně dále obecně namítá, že stavební úřad postupoval v rozporu s právními předpisy, čímž u účastníků správního řízení vyvolává pocit právní nejistoty.
4. Žalobkyně nesouhlasí s odůvodněním žalovaného ve vztahu k její odvolací námitce, že v této fázi řízení lze umístit stavbu tak, aby došlo ke spokojenosti všech zúčastněných, když žalovaný toliko uvedl, že řízení o změně územního rozhodnutí je řízením návrhovým, tedy návrh změny územního rozhodnutí je v dispozici stavebníka. Stavebník je povinen podle § 152 odst. 1 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon) (dále jen „stavební zákon“) dbát na šetrnost k sousedství. Posouzení šetrnosti jednání je pak věcí správního uvážení, k tomu žalobkyně odkázala na stanovisko ombudsmana ze dne 27. 5. 2012, sp. zn. 7497/2012/VOP.
5. Další žalobní námitka směřuje proti umístění stavby ve vzdálenosti 2 metry od hranice pozemku žalobkyně, což žalobkyně nepovažuje za akceptovatelné, neboť se v daném případě nejedná o obzvláště stísněnou zástavbu. K tomu žalobkyně dále poukazuje, že již v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí uvedla, že je třeba zabývat se znehodnocením jejího majetku zamezením výhledu. S umístěním stavby žalobkyně souhlasila před tím, než stavebník změnil projekt a stavbu zvětšil. Touto změnou dojde k znehodnocení pozemku žalobkyně a významnému snížení hodnoty jejího majetku, neboť dojde ke snížení pohody bydlení. K tomu žalobkyně odkázala na usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 9. 2009, č. j. 1 Ao 1/2009-120. S odkazem na ustanovení § 76 odst. 2 stavebního zákona žalobkyně namítá, že pokud stavební úřad žádosti stavebníka vyhověl, nepostupoval v souladu s ustanovením § 90 stavebního zákona. Rozhodnutí stavebního úřadu jako takové dovoluje stavebníkovi zahájit výstavbu domu, kdy stavební úřad už nebude přezkoumávat námitky ohledně umístění stavby. Rozhodnutím správních orgánů bylo zasaženo do práv žalobkyně přesto,

že správní soudy již několikrát vyslovily názor, že rozhodování správních orgánů nemá být výsledkem nahodilosti, ale má se odvíjet od charakteru celkové zástavby, poměru zastavěných ploch vůči nezastavěným a od výšky staveb.

6. Konečně žalobkyně namítá, že žalovaný ji řádně nepoučil o možných opravných prostředcích, když v poučení napadaného rozhodnutí není uvedeno, že rozhodnutí lze přezkoumat ve správním soudnictví.
7. Žalovaný ve vyjádření k žalobě uvedl, že změna umístění rodinného domu a snížení jeho výšky oproti umístění podle územního rozhodnutí 27. 3. 2012, sp. zn. SÚ/0949/12/ZL/UR, č. j. 1566/12, nepředstavuje větší zásah do práv žalobkyně. Ke snížení hodnoty majetku žalobkyně či pohody bydlení tak nedojde. Odstupové vzdálenosti stanovené § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb., o obecných požadavcích na využívání území, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „vyhláška č. 501/2006 Sb.“), jsou splněny. Rovněž námitka nedostatečného proslunění byla jednoznačně vyloučena předloženou studií, podle níž nedojde k porušení požadavků stanovených § 13 vyhlášky č. 268/2009 Sb.
8. Žalovaný dále uvedl, že napadené rozhodnutí bylo nesprávně označeno spisovou značkou a číslem jednacím, správné označení je sp. zn. SU/0178/14/U1/ZL, č. j. 1956/15.

II. Obsah správního spisu

9. Soud z předložených správních spisů zjistil, že dne 27. 3. 2012 vydal stavební úřad územní rozhodnutí o umístění stavby rodinného domu parc. č. X, v k.ú. Z. u P., obec Z.-H., Z.. Stavba byla umístěna ve vzdálenosti 2 metry od hranice pozemku parc. č. X, vzdálenost mezi fasádami sousedících domů činila z části 7,3 metru a z části 4 metry (dále jen „původní územní rozhodnutí“).
10. Podáním doručeným stavebnímu úřadu dne 16. 1. 2014 stavebník požádal o změnu územního rozhodnutí ze dne 27. 3. 2012 pro umístění stavby rodinného domu na pozemku parc. č. X v k.ú. Z. v P., obec Z. – H., vydaného stavebním úřadem Dolní Břežany, z důvodu nového umístění stavby (změna projektu domu). Oznámením ze dne 4. 3. 2014 stavební úřad informoval účastníky o zahájení územního řízení, nařídil ústní jednání na den 17. 3. 2014 a poučil účastníky, že své námitky mohou uplatnit do ústního jednání, jinak k nim nebude přihlédnuto.
11. Žalobkyně ve stanovené lhůtě uplatnila námitky směřující proti navrhovanému zmenšení odstupové vzdálenosti rodinného domu stavebníka od domu žalobkyně na pozemku parc. č. X ze 7,3 metru na 4 metry. Tvrdila, že změnou odstupové vzdálenosti dojde k znehodnocení sezení žalobkyně s výhledem na remízku, k zastínění plánovaného bazénu a k úplnému zastínění dětského pokoje. Nově navrhovaným umístěním domu na pozemku parc. č. X bude, aniž by byly dány stísněné územní podmínky, 14 metrů délky tohoto domu (tj. téměř polovina délky pozemku) ve vzdálenosti 2 metry od pozemku žalobkyně, čímž dojde k zásahu do jejího vlastnického práva. Žalobkyně poukázala na to, že za situace, kdy ona již nemůže změnit umístění svého domu tak, aby ho nezastiňoval a znehodnocoval dům stavebníka, nemá jinou možnost, než hájit své zájmy. Změna územního rozhodnutí žalobkyni omezí v případném rozšíření jejího domu, kdy bude nucena dodržet větší odstupovou vzdálenost, než jakou by musela dodržet podle aktuálního územního rozhodnutí. Závěrem žalobkyně namítla nedodržení podmínek prostorového uspořádání daných územním plánem obce Z..

12. Stavební úřad vydal dne 25. 4. 2014 (v pořadí první) rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o umístění stavby. Proti tomuto rozhodnutí podala žalobkyně odvolání, ve kterém uvedla, že vznesené námitky nebyly vypořádány v souladu se zákonem, že stavební úřad dostatečně nezjistil skutkový stav a věc nesprávně právně posoudil, když se nezabýval tím, zda jsou dány stísněné územní podmínky, které jsou předpokladem pro zmenšení odstupové vzdálenosti mezi rodinnými domy na méně než 7 metrů. Souhlas žalobkyně, navíc daný k původnímu záměru, nemůže absenci stísněných územních podmínek zhojit.
13. Žalovaný rozhodnutím ze dne 17. 9. 2014 rozhodnutí správního úřadu zrušil a věc mu vrátil k novému projednání. Shledal, že výroková část rozhodnutí trpí vadami, neboť stavební úřad s rozhodnutím o změně územního rozhodnutí současně nerozhodl o změně platnosti původního územního rozhodnutí. Dále žalovaný uvedl, že považuje za závažnou vadu rozhodnutí, že se stavební úřad nezabýval některými z námitek žalobkyně, aniž by uvedl, proč nesplňují požadavky stanovené § 89 odst. 4 stavebního zákona. Pokud jde o námitku zastínění obytné místnosti, poukázal žalovaný na to, že tu je nutno posoudit ve smyslu § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb., o technických požadavcích stavby. K odvolací námitce absence posouzení stísněných územních podmínek žalovaný uvedl, že vlastní úvahu a posouzení území v tomto ohledu rozhodnutí stavebního úřadu postrádá. Žalovaný zavázal stavební úřad uvést řízení do souladu se stavebním zákonem, prováděcími předpisy a správním řádem.
14. Stavebník v dalším řízení na výzvu stavebního úřadu doplnil projektovou dokumentaci a podklady žádosti mimo jiné o Studii proslunění a denního osvětlení vypracovanou Ing. D. B., Ph.D. (dále jen „studie osvětlení“), načež stavební úřad informoval účastníky řízení o možnosti seznámit se s podklady rozhodnutí a vyjádřit se k nim. Na to žalobkyně vznesla námitku ke studii osvětlení. Uvedla, že studii osvětlení vydala společnost p., a.s., která k tomu podle obchodního rejstříku nemá oprávnění.
15. Následně stavební úřad vydal dne 25. 5. 2015 (v pořadí druhé) rozhodnutí o změně územního rozhodnutí o umístění stavby, kterým nahradil dosavadní územní rozhodnutí o umístění stavby stavebníka novým rozhodnutím tak, že ve vztahu k pozemku žalobkyně bude stavba umístěna ve vzdálenosti 2,115 metru od hranice pozemku, a to v délce 14 metrů, namísto původní vzdálenosti v části 2 metry a v části 5,3 metru (vzdálenost fasád 4 metry a 7,3 metru). Do odůvodnění rozhodnutí stavební úřad převzal ze svého v pořadí prvního rozhodnutí posouzení souladu záměru s územně plánovací dokumentací, posoudil otázku zastínění ve smyslu ustanovení § 12 odst. 4 vyhlášky č. 268/2009 Sb. a dále se vyjádřil k námitkám žalobkyně uplatněným před vydáním v pořadí prvního rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 4. 2014 a k námitce nepoužitelnosti studie osvětlení.
16. Žalobkyně podala proti rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 5. 2015 odvolání. Měla nadále za to, že studie osvětlení byla vypracována neoprávněnou osobou a z dokumentace měla být vyřazena. Ze znaleckého posudku doloženého žalobkyní vyplývá, že stavbou, tak jak je uvažována nově, dojde k zastínění značné části pozemku žalobkyně včetně již postaveného bazénu, dojde tak k jeho znehodnocení a omezení užívání. Stavební úřad rovněž podle žalobkyně nesprávně vyhodnotil námitku ohledně vybudovaného sezení, když uvedl, že výhled bude omezen stavbami na dalších sousedních pozemcích, umístění posuzované stavby na ně nebude mít dopad. S ohledem na nepoužitelnost studie osvětlení nebylo na místě nevyhovět jejím námitkám stran zastínění bazénu a jednoho z pokojů. Žalobkyně dále upozornila, že stavební úřad nevzal v úvahu znalecký posudek zpracovaný P. B., který žalobkyně předložila, a podle něhož v dané věci nejsou stísněné územní

podmínky podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. a nebyly ani při vydání původního územního rozhodnutí. Závěrem žalobkyně uvedla, že v této fázi řízení lze stavbu umístit ke spokojenosti obou stran.

17. Žalovaný odvolání žalobkyně napadeným rozhodnutím ze dne 25. 2. 2016 zamítl. V odůvodnění předně konstatoval, že řízení o změně územního rozhodnutí je řízení návrhové, se kterým disponuje stavebník, a stavební úřad pak rozhoduje v rozsahu navrhované změny. Dle předložené dokumentace ke změně původního územního rozhodnutí ohledně odstupových vzdáleností dojde ve vztahu k pozemku žalobkyně ke změně vzdálenosti z původních 2 metrů na 2,15 metru. Šířka stavby se ze 14,9 metrů upraví na 14 metrů, délka z 13,1 metrů na 14 metrů, výška stavby se z původních 5,9 metrů sníží na 4,7 metrů. I kdyby původní rozhodnutí bylo vzhledem k odstupovým vzdálenostem vydáno chybně, nelze již tuto nesprávnost napravit žádným opravným prostředkem. Posouzení P. B., jak plyne ze znaleckého posudku předloženého žalobkyní, proto není relevantní, neboť odstupové vzdálenosti nelze s ohledem na překážku věci rozhodnuté dodržet. K otázce oslunění a zastínění žalovaný poukázal na absenci právní normy stanovující možnou míru zastínění s tím, že stavební úřad při posouzení vychází z obecných požadavků na výstavbu (vyhláška č. 268/2009 Sb.) s ohledem na dodržení podmínek vyhlášky č. 501/2006 Sb., zejména ustanovení § 25. Podle čl. 4.3.5. ČSN 73 4301 – venkovní zařízení a pozemky v okolí obytných budov sloužící k rekreaci jejich obyvatel, mají mít alespoň polovinu plochy osluněnou nejméně 3 hodiny dne 1. března. Pokud jde o námitku nepoužitelnosti podkladové studie, ztotožnil se žalovaný s názorem stavebního úřadu. Je rozhodné, že studie byla zpracována oprávněnou osobou, která ji opatřila podpisem s autorizačním razítkem ve smyslu ustanovení § 13 odst. 3 zákona č. 360/1992 Sb., o výkonu povolání autorizovaných architektů a o výkonu povolání autorizovaných techniků činných ve výstavbě, a za její správnost v souladu s § 159 odst. 1, 2 stavebního zákona odpovídá, není pak podstatné, že byla stavebníkem zakoupena od společnosti p., a.s. Studie osvětlení proto byla pro rozhodování stavebního úřadu použitelná, navíc podle § 13 odst. 4 zákona č. 360/1992 Sb., je pro úřední účely veřejnou listinou a podle § 53 odst. 3 správního řádu veřejná listina potvrzuje pravdivost toho, co je v ní osvědčeno nebo potvrzeno. Pokud jde o pohodu bydlení, odkázal žalovaný na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 2. 2006, č. j. 2 As 44/2005-116 s tím, že je zřejmé, že po dobu výstavby dojde k určitému omezení, obecně platí, že omezení je nutno při provádění i užívání stavby minimalizovat. Závěrem žalovaný uvedl, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, tyto ale nemůžou mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, proto k nim nepřihlížel.

III. Posouzení žaloby soudem

18. Soud ověřil, že žaloba byla podána včas (napadené rozhodnutí bylo zástupci žalobkyně doručeno dne 1. 9. 2016), osobou k tomu oprávněnou a že obsahuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Napadené rozhodnutí soud přezkoumal v mezích uplatněných žalobních bodů, přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době vydání napadeného rozhodnutí (§ 75 odst. 1 a 2 s. ř. s.).
19. Podle § 94 odst. 1 stavebního zákona „[Ú]zemní rozhodnutí lze změnit na odůvodněnou žádost oprávněného, a to tak, že se jeho dosavadní část nahradí novým územním rozhodnutím. Návrh na změnu územního rozhodnutí projedná stavební úřad v rozsahu této změny. Platnost původního územního rozhodnutí není dotčena, pokud není současně výslovně rozhodnuto o změně jeho platnosti podle § 93 odst. 3.“

20. Podle § 94 odst. 4 stavebního zákona „[P]ři změně nebo zrušení územního rozhodnutí anebo při povolení výjimky se použijí ustanovení o územním řízení obdobně.“
21. Podle § 90 stavebního zákona: „V územním řízení stavební úřad posuzuje, zda je záměr žadatele v souladu a) s vydanou územně plánovací dokumentací, b) s cíli a úkoly územního plánování, zejména s charakterem území, s požadavky na ochranu architektonických a urbanistických hodnot v území, c) s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích právních předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území, d) s požadavky na veřejnou dopravní a technickou infrastrukturu, e) s požadavky zvláštních právních předpisů a se stanovisky dotčených orgánů podle zvláštních právních předpisů, popřípadě s výsledkem řešení rozporů a s ochranou práv a právem chráněných zájmů účastníků řízení.“
22. Žalobkyně v obecné rovině namítala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí a rozhodnutí stavebního úřadu, neboť závěry správních rozhodnutí nejsou dostatečně zdůvodněny. Soud se proto předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí, neboť již důvodnost takové námítky by (minimálně z části) bránila jeho věcnému přezkumu. Tuto námitku soud neshledal důvodnou. Rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů tehdy, jestliže z jeho odůvodnění, a to ani v kontextu obsahu správního spisu, nelze seznat důvody, proč správní orgán rozhodl určitým způsobem. Dílčí nedostatky odůvodnění v podobě například drobných nepřesností či neobratnosti ve vyjadřování ovšem nepřezkoumatelnost rozhodnutí nezakládají.
23. V projednávané věci má soud za to, že odůvodnění jak napadeného rozhodnutí, tak i rozhodnutí stavebního úřadu jsou odůvodněna v souladu s ustanovením § 68 odst. 3 správního řádu. Z odůvodnění napadeného rozhodnutí i rozhodnutí prvostupňového je patrné, z jakých důkazů správní orgány při rozhodování ve věci vycházely a z jakých důvodů nepřihlíděly k důkazům předloženým žalobkyní (znalecký posudek). Žalobkyně v průběhu řízení uplatnila řadu námitek, z jejich vypořádání se pak sestává odůvodnění rozhodnutí stavebního úřadu. Námitky uplatněné v odvolání proti prvostupňovému rozhodnutí (nepoužitelnost studie osvětlení jako podkladu rozhodnutí a s tím související nesprávné posouzení namítaného zastínění pozemku žalobkyně, nepřihlídnutí ke znaleckému posudku předloženému žalobkyní a nesoulad rozhodnutí s ustanovením § 25 vyhlášky č. 501/2006 Sb.), vypořádal žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí. Z odůvodnění je dostatečně patrné, jaké závěry ve vztahu k uplatněným námitkám žalobkyně žalovaný zaujal a na základě jakých skutečností k nim dospěl. Žalovaný rovněž odkázal na konkrétní ustanovení právních předpisů, ze kterých při svém rozhodování vycházel, tyto úvahy jsou v napadaném rozhodnutí, které tvoří jeden celek s rozhodnutím správního orgánu prvního stupně, vyličený zcela přezkoumatelným způsobem.
24. Žalobkyně shledávala nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí také v tom, že žalovaný v odůvodnění napadeného rozhodnutí uvedl, že v postupu stavebního úřadu zjistil vady, které však nemohou mít vliv na soulad napadeného rozhodnutí s právními předpisy, a proto k nim při vydání rozhodnutí nepřihlížel, aniž by bylo uvedeno, o jaké vady se jedná. Ani této námitce nelze přisvědčit. Žalovaný správně v intencích ustanovení § 89 odst. 2 správního řádu přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu odvolacích námitek žalobkyně, pokud tedy žalobkyně v postupu stavebního úřadu shledala ještě další vady, bylo na ní, aby na ně v podaném odvolání poukázala, což neučinila. Z odůvodnění rozhodnutí žalovaného vyplývá, že žalovaný neshledal vady řízení, o nichž lze mít důvodně za to, že mohly mít vliv na soulad rozhodnutí stavebního úřadu s právními

předpisy. Je pravda, že kdyby žalovaný napadené rozhodnutí odůvodnil precizněji, a na vady, které v postupu stavebního úřadu shledal, by poukázal, byť by k nim nepřihlížel, nebylo by o správnosti postupu stavebního úřadu pochyb. Takový nedostatek odůvodnění napadeného rozhodnutí však nemůže bez dalšího způsobit jeho nepřezkoumatelnost.

25. Ve vztahu k obecné námitce, že stavební úřad postupoval v rozporu s právními předpisy, soud uvádí, že v postupu stavebního úřadu ani žalovaného takové porušení ustanovení o řízení, které mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, neshledal. V této souvislosti je třeba především poukázat na to, že žalobkyně nijak nespecifikuje, v čem konkrétně namítanou nesprávnost postupu spatřuje. Za těchto okolností mohl soud toliko v obecné rovině dospět k závěru, že ze strany správních orgánů byl zákonný postup v řízení dodržen. Není přitom na soudu, aby namísto žalobkyně dohledával jednotlivé nezákonnosti, resp. vady řízení, jinak by přestal být nestranným orgánem povoláním k rozhodnutí sporu a stal se advokátem žalobkyně (srov. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu čj. 4 As 3/2008-78).
26. K námitce žalobkyně odkazující na ustanovení § 152 odst. 1 stavebního zákona je předně třeba uvést, že uvedené ustanovení sice ukládá stavebníkovi povinnost dbát na řádnou přípravu a provádění stavby, nedopadá však na řízení územní, což vyplývá už jen ze systematického zařazení tohoto ustanovení ve stavebním zákoně (část čtvrtá, stavební řád, hlava čtvrtá, povinnosti a odpovědnost osob při přípravě a provádění a užívání staveb). To znamená, že pokud zákon na tomto místě hovoří o přípravě stavby, nejedná se o přípravu projektovou, jak nesprávně dovozuje žalobkyně, ale o přípravu před samotným provedením stavby. Napadené rozhodnutí bylo vydáno v řízení územním, tedy v řízení, které samotné přípravě a provádění stavby bezprostředně nepředchází, žalobkyní citované ustanovení se na toto řízení (upravené v části třetí stavebního zákona) nevztahuje. Ostatně i stanovisko ombudsmana, na které žalobkyně odkazovala, se týká samotného provádění stavby. Pokud tedy žalobkyně poukazovala na povinnost stavebníka podle shora označeného ustanovení a posouzení šetrnosti jeho jednání správním orgánem v rámci správního uvážení v souvislosti s umístěním stavby, není její úvaha přílehlavá. Žalovaný správně uvedl, že řízení o změně územního rozhodnutí o umístění stavby podle § 94 odst. 1 stavebního zákona je řízením zahajovaným na žádost stavebníka, je to tedy stavebník, kdo s řízením disponuje. Na stavebním úřadu pak je žádost podle příslušných ustanovení stavebního zákona posoudit a územní rozhodnutí v navrhovaném rozsahu změnit nebo návrh zamítnout. Námitka žalobkyně proto není důvodná.
27. Přisvědčit nelze ani námitce žalobkyně týkající se absence poučení o možnosti pravomocné rozhodnutí žalovaného napadnout žalobou ve správním soudnictví. Podle § 68 odst. 5 správního řádu, správní orgán v poučení rozhodnutí uvede, zda je možné proti rozhodnutí podat odvolání, v jaké lhůtě je možno tak učinit, od kterého dne se tato lhůta počítá, který správní orgán o odvolání rozhoduje a u kterého správního orgánu se odvolání podává. Povinnost poučit účastníky o možnosti podat správní žalobu však ze zákona nevyplývá (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 6. 2008, čj. 8 Afs 47/2007 - 90).
28. Jádrem argumentace žalobkyně byl rozpor napadeného rozhodnutí s ustanovením § 90 stavebního zákona. Konkrétně žalobkyně brojila proti nedodržení stanovené minimální odstupové vzdálenosti navrhované stavby a stavby na pozemku žalobkyně a s tím souvisejícím zásahem do jejího vlastnického práva. V územním řízení v projednávané věci stavební úřad rozhodoval o návrhu stavebníka na změnu územního rozhodnutí o umístění stavby (§ 94 odst. 1 stavebního zákona). V souladu s § 94 odst. 4 stavebního

zákonu stavební úřad v tomto řízení vyhodnocuje soulad záměru stavebníka s hledisky uvedenými v § 90 písm. a) až e) stavebního zákona. Posouzení jednotlivých hledisek je pak vedle vypořádání námitek účastníků řízení jádrem odůvodnění rozhodnutí. Pokud stavební úřad při posouzení navrhované změny shledá nesoulad s podmínkami uvedenými v § 90, pak nelze tuto změnu povolit a návrh je třeba zamítnout (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 As 73/2011 - 316).

29. Podle § 90 odst. 1 písm. c) stavebního zákona v územním řízení stavební úřad posuzuje soulad navrhovaného záměru s požadavky tohoto zákona a jeho prováděcích předpisů, zejména s obecnými požadavky na využívání území. Z citovaného ustanovení vyplývá mimo jiné povinnost stavebního úřadu posoudit soulad navrhovaného záměru s požadavky stanovenými vyhláškou č. 501/2006 Sb.
30. Podle § 25 odst. 2 vyhlášky č. 501/2006 Sb. platí, že *„[j]e-li mezi rodinnými domy volný prostor, vzdálenost mezi nimi nesmí být menší než 7 m a jejich vzdálenost od společných hranic pozemků nesmí být menší než 2 m. Ve zvlášť stísněných územních podmínkách může být vzdálenost mezi rodinnými domy snížena až na 4 m, pokud v žádné z protilehlých stěn nejsou okna obytných místností; v takovém případě se odstavec 4 nepoužije.“* Z odůvodnění napadeného rozhodnutí je patrné, že žalovaný si byl vědom, že navrhovaná změna v souladu s citovaným ustanovením není. V souzené věci není sporu o tom, že v daném místě nejsou dány stísněné územní podmínky, odstupová vzdálenost mezi domy tak podle citovaného ustanovení nesmí být menší než 7 metrů a současně musí být umístěvaná stavba od hranice pozemku vzdálena nejméně 2 metry. V tomto ohledu není správná úvaha žalovaného, který uvádí, že s ohledem na původní územní rozhodnutí, podle něhož byla vzdálenost umístěvané stavby od hranice pozemku stavebníka a žalobkyně 2 metry, je navrhovaná změna ve vztahu k pozemku žalobkyně šetrnější, když vzdálenost umístěvané stavby od hranice pozemku bude 2,15 metru. Podstatou námitek žalobkyně je totiž skutečnost, že podle původního územního rozhodnutí sice minimální odstupová vzdálenost nebyla dodržena, nedodržení se však netýkalo celé délky domu, ale pouze její části. Ve zbývající části byla minimální odstupová vzdálenost mezi rodinnými domy dodržena (činila 7,3 metru). Podle navrhované změny se však porušení ustanovení o minimální odstupové vzdálenosti dotkne celé jedné stěny domu v délce 14 metrů, a právě tato změna má za následek snížení pohody bydlení žalobkyně. Žalovaný sice správně uvedl, že nezákonnost původního územního rozhodnutí již nelze zhojit, to ovšem neznamená, že v situaci, kdy stavebník navrhuje tuto nezákonnost původního územního rozhodnutí spočívající v nedodržení minimální odstupové vzdálenosti rodinných domů rozšířit na celou délku domu, mohou správní orgány zcela rezignovat na posouzení souladu navrhované změny s prováděcími předpisy.
31. Posouzení odstupové vzdálenosti staveb je pak podstatné pro zhodnocení dopadu navrhovaného záměru na pohodu bydlení žalobkyně, neboť právě snížení odstupové vzdálenosti a s tím související míra oslunění a osvětlení se na pohodě bydlení podílejí (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 1. 11. 2012, č. j. 8 As 27/2012-113).

IV. Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

32. Soud ze shora uvedených důvodů zrušil napadené rozhodnutí pro nezákonnost a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 1 a 4 s. ř. s.). V něm je žalovaný vázán právním názorem tohoto soudu (§ 78 odst. 5 s. ř. s.), tedy posoudí navrhovanou změnu územního

rozhodnutí v intencích ustanovení § 90 písm. c) stavebního zákona, zejména jde-li o soulad navrhovaného záměru s vyhláškou č. 501/2006 Sb.

33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Právo na náhradu nákladů řízení má žalobkyně, neboť byla plně procesně úspěšná. Její náklady spočívají v zaplaceném soudním poplatku ve výši 3 000 Kč za podání žaloby, ve výši 1 000 Kč za podání návrhu na přiznání odkladného účinku žalobě a nákladech na zastoupení advokátem. Zástupce žalobkyně provedl dva účelné úkony právní služby po 3 100 Kč [převzetí a příprava zastoupení a podání žaloby – § 7, § 9 odst. 4 písm. d) a § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb. (advokátní tarif)], dále mu náleží dvě paušální částky jako náhrada hotových výdajů po 300 Kč podle § 13 odst. 3 téže vyhlášky, zvýšená v souladu s § 57 odst. 2 s. ř. s. o částku 1 428 Kč odpovídající 21 % DPH, které je plátcem. Žalobkyně tak má právo na náhradu nákladů řízení ve výši 12 228 Kč celkem. Lhůtu k plnění stanovil soud v souladu s § 54 odst. 7 s. ř. s. v délce 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku s tím, že s ohledem na § 149 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, užitý na základě § 64 s. ř. s., je žalovaný povinen náhradu nákladů řízení zaplatit k rukám zástupce žalobkyně (advokáta).
34. Podle § 60 odst. 5 s. ř. s. má osoba zúčastněná na řízení právo na náhradu pouze těch nákladů, které jí vznikly v souvislosti s plněním povinnosti, kterou jí soud uložil. Jelikož soud neuložil osobě zúčastněné na řízení žádnou povinnost, rozhodl, že tato osoba právo na náhradu nákladů řízení nemá.

Poučení :

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. února 2019

Olga Stránská, v. r.

Shodu s prvopisem potvrzuje: B. M.

předsedkyně senátu